

Hoofdstuk 1

Het was avond. Vanuit de garage van een bouwvallig huis klonk frisse poprock. Sam, vijftien jaar, was met zijn band aan het repeteren. Pinball Circus heette de band. Sam was de zanger en verzorgde de begeleiding op akoestische gitaar. Hij was een gewone, onopvallende jongen. Een tikje *nerdy* zelfs.

‘Stop! Stop! Stop!’ riep hij midden in de repetitie.

De andere bandleden stopten een voor een met spelen. Sam keek geïrriteerd naar Donnie, de leadgitarist, die onophoudelijk met zijn hoofd stond te schudden.

‘Wat is er nu weer?’ vroeg Sam.

Donnie antwoordde niet. Hij gebaarde alleen naar Tico, die met zijn volslanke, Mexicaanse lijf achter de drums verborgen zat.

‘Het is Tico weer,’ zuchtte Donnie ten slotte. ‘Hij lijkt wel een bejaarde die aan het indommelen is.’

‘*What the hell*, Donnie?’ Tico ging meteen in de verdediging. ‘Die beat was zo strak als een hogesnel-

heidstrein. Wat zeg ik? Een hogesnelheidstrein die door de geluidsmuur ging!’

‘Tuurlijk, Tico,’ lachte Donnie. ‘Maar dan wel een trein die jij gemist hebt.’

Tico stak zijn middelvinger op. Gewoonlijk was hij degene die op alles en iedereen commentaar had. Hij vond dat Donnie ongelijk had en keek Sam vragend aan, zoekend om steun.

‘Donnie heeft hier wel een punt,’ gaf Sam toe. ‘Gewoonlijk speel je strakker.’

‘*Mierda!* Ik ben geen computer!’ vloekte Tico. ‘Het is toch normaal dat ik er soms even naast zit? Dat zorgt juist voor het live-gevoel.’

Rick stond licht voorovergebogen achter zijn synthesizer. Hij was groot en had lange blonde haren, waar hij zich onzeker achter schuilhield. Hij had een binnenpretje en gniffelde ingehouden.

‘Wat?’ Tico keek hem bits aan.

‘Oh, niks,’ antwoordde hij en hij had zijn gezicht snel weer in de plooi. Hij hield er niet van om de aandacht naar zich toe te trekken. Ongemakkelijk trok hij zijn blonde haren naar achteren en maakte ze vast in een strakke paardenstaart.

‘Rick bedoelt dat we je makkelijk door een drumcomputer zouden kunnen vervangen,’ nam Donnie het grinnikend van hem over. ‘Dan hoeven we ook niet om de vijf minuten te stoppen voor een snackpauze.’

‘Hé jongens, is het soms “Tico-pestdag” vandaag?’

Sam merkte dat de situatie uit de hand begon te lopen. Hij kwam tussenbeide. ‘Zullen we nog één keer het laatste nummer spelen? Dan houden we het daarna voor gezien.’

Nog voor de anderen konden antwoorden, zwaaide de deur tussen het huis en de garage open. In de deuropening verscheen Sams vader, meneer Feltman. Hij had een buikje en droeg een witte schort vol vieze vlekken.

‘Sam, eten over vijf minuten,’ zei hij kort en hij liet de deur weer dichtvallen.

‘Dag meneer Feltman,’ probeerde Donnie nog, maar meneer Feltman was alweer verdwenen.

Donnie fronste zijn wenkbrauwen. ‘Nou, die is weer lekker spraakzaam vandaag.’

Sams vader was hotdogverkoper. Niet zomaar hotdogverkoper, maar een telg van meerdere generaties hotdogverkopers. Een hotdogdynastie als het ware. Al zeven generaties lang werd het vak doorgegeven van vader op zoon. Al leek het na hem wel op te houden, want Sam had niet de minste ambitie om hem op te volgen. Tot groot ongenoegen van zijn vader.

‘Ach, je kent hem,’ vergoelijkte Sam zijn pa en hij sloeg zijn gitaar aan. ‘Kom op, nog één keer het laatste nummer en dan stoppen we ermee.’

Alle vier richtten ze hun aandacht weer op hun instrument. Sam op gitaar, Donnie op bas, Rick op synthesizer en Tico op drums. Met een kort knikje gaf Sam een teken aan Tico dat hij kon beginnen. Tico stak zijn drumstokken in de lucht en begon te tellen.

‘*Uno, dos, tres, cuatro!*’

Het viertal begon te spelen. Het klonk voortreffelijk. En strak, veel strakker dan zo-even.

De repetitie zat erop. Terwijl de bandleden hun spullen bijeenraapten, ging Donnies telefoon.

‘Hé bro, *wassup?*’ nam hij op.

Vol verwachting keken de anderen hem aan.

‘Uhu... Uhu... Cool,’ hoorden ze hem zeggen.

‘Oké, bedankt. Dan zie ik je vanavond.’

Donnie verbak de verbinding.

‘Dat was Max,’ zei hij terwijl hij de kraag van zijn zwartleren jas omhoog zette. Max was Donnies broer. Hij was enkele jaren ouder en werkte als monteur in een garage.

‘Dat hadden we begrepen,’ antwoordde Sam ongeduldig. ‘Maar wist hij al meer?’

Donnie knikte.

‘De eigenaar van de kroeg heeft hem teruggebeld.’

‘En?’

Allemaal keken ze hem gespannen aan.

Donnie haalde teleurgesteld zijn schouders op.

‘Kut!’ vloekte Sam.

Tico liet zijn hoofd zakken en gaf een gefrustreerde trap tegen zijn drumstel. Hij mompelde wat in het Spaans.

Een stiekeme glimlach verscheen op Donnies gezicht. Zijn teleurstelling veranderde in euforie.

‘Het is in orde!!!’ schreeuwde hij plots. ‘We hebben een optreden!!!’

Ongeloof en extase barstten los in de garage.

‘Over twee weken al,’ voegde Donnie er enthousiast aan toe. ‘Er is een plaatsje vrijgekomen en de eigenaar wil ons graag een kans geven.’

Sam kon het goede nieuws nauwelijks geloven. Hij gaf Donnie en Rick high fives. Tico moonwalkte door de ruimte. Hij zag er eerder lachwekkend uit dan stoer. Hij sleepte zijn ene voet achter de andere en zong:

‘Wij worden beroemd, wij worden beroemd!’

De anderen lachten.

‘Dit wordt onze doorbraak!’ Donnie klonk uitgelaten. ‘Er kan zeker honderd man in die kroeg.’

‘Het is toch wel zeker?’ polste Sam voorzichtig.

‘Tuurlijk!’ antwoordde Donnie. ‘De eigenaar verwacht ons om verdere afspraken te maken.’

Tico was niet te stoppen. ‘Oh, en dan krijgen we groupies!’ Zijn ogen fonkelden. ‘En die willen natuurlijk allemaal mijn rug insmeren aan het zwembad van mijn nieuwe villa.’

Sam besloot om mee te gaan in zijn verhaal.

‘Wij zijn toch ook nog wel welkom in je villa?’

‘Sorry, alleen *chicas*,’ lachte Tico.

‘Haha, ga naar huis, Tico.’ Donnie sloeg zijn arm om Tico’s schouder. ‘Ga je mama het goede nieuws maar vertellen. Ze zal blij zijn dat ze eindelijk van je verlost is.’

Alle vier gierden ze het uit.

Met zijn voet schoof Sam wat kabels aan de kant en hij opende de klemmende garagedeur. Donnie zwierde zijn basgitaar op zijn rug en liet zijn skateboard op de grond vallen. Rick en Tico raapten hun fietsen van het verdorde gras in de voortuin, in het geval van Tico een veel te kleine BMX.

‘Bereid jullie voor op twee weken intensieve repetities!’ riep Donnie de anderen nog na terwijl hij al op zijn skateboard stond. ‘We zullen ze eens laten horen waartoe Pinball Circus in staat is!’

Sam glimlachte. Zijn geluk kon niet op. Hij keek zijn vrienden na en trok de garagedeur weer naar beneden.

Sam schoof aan bij de sober gedekte keukentafel.

Zijn oma, een kranige vrouw, zat al te wachten om te gaan eten. Ze had spierwitte haren en priemende ogen. Haar rollator stond wat verderop in de woonkamer. Ze had er een hekel aan en weigerde het ding te gebruiken.

Meneer Feltman stond naast de magnetron te wachten. Na de dood van Sams moeder, ondertussen zo'n twaalf jaar geleden, was hij door een moeilijke periode gegaan. De ziekte van zijn vrouw had hun weinige spaargeld er razendsnel doorheen gejaagd. Er had daarna niets anders opgezeten dan samen met Sam bij zijn moeder in te trekken. Oma Feltman, zoals ze door iedereen werd genoemd, was akkoord gegaan. Op voorwaarde dat zij de baas bleef. Het was tenslotte háár huis.

Het was een grote stap voor meneer Feltman geweest. Niet alleen had hij zijn trots opzij moeten zetten, hij werd ook dagelijks met de snijdende opmerkingen van zijn moeder geconfronteerd. Over hoe hij het familiebedrijf naar de knoppen hielp en wat voor nietsnut hij wel niet was. Ze bedoelde het goed, alleen kwam het heel anders over. Het deed haar vooral veel pijn om te zien hoe het ooit bloeiende familiebedrijf langzaam afbrokkelde.

Sam vond het prima om bij oma Feltman in te wonen. Zo was er tenminste iemand die zich om hem bekommerde. Bovendien kon ze heel grappig zijn.

De magnetron piepte. Meneer Feltman haalde er een grote schaal uit en zette die op tafel. Het menu voor de avond: opgewarmde hotdogs.

'Oh nee, pa, niet weer!' jammerde Sam. 'Heb je

nooit van de voedselpiramide gehoord? Je weet wel: granen, fruit, vis...'

Zijn pa rolde met zijn ogen.

'... en groenten, veel groenten!' ging Sam onverstoorbaar verder.

'Neem maar wat extra ketchup,' zei meneer Feltman en hij zette een grote bus saus voor Sams neus. 'Boordevol tomaten, dan heb jij je groenten.'

'Frank,' viel oma Feltman hem in de rede, 'de jongen heeft gelijk.'

'Ik kan toch moeilijk het overschot van de dag zomaar in de vuilnisbak gooien? Dat kunnen we ons niet veroorloven.'

Hij stond op en liep naar de koelkast.

'Hier, ik heb nog wat opgebakken uienringen. Maar daar zul je het mee moeten doen.'

Oma Feltman gaf een bemoedigend knikje naar Sam en richtte zich daarna weer op haar zoon.

'Misschien moet je eens beter leren inschatten wat je op een dag verkoopt?'

'Denk je dat ik dat niet probeer, moeder?' antwoordde meneer Feltman ontstemd. Hij nam een hap van zijn hotdog en praatte verder met volle mond. 'Maar elke dag komen er minder en minder klanten. Als het zo doorgaat, hoef ik zelfs niet meer naar de stad te gaan. Waar moeten we dan van leven?'

Het werd stil aan tafel. Oma Feltman wist dat ze niet over haar karige pensioentje moest beginnen. Daar konden ze nu al nauwelijks de huur van betalen.

Meneer Feltman zuchtte. 'Ik weet het echt niet meer,' mompelde hij en zwijgend aten ze hun lauwe broodjes.

Sam besloot de stilte te doorbreken.

‘We hebben een optreden,’ zei hij zachtjes. Maar niemand reageerde. Hij schraapte zijn keel. ‘We hebben een optreden!’ probeerde hij opnieuw, deze keer wat enthousiaster. ‘Donnies broer kent de eigenaar van een kroeg. En nu mogen we daar optreden.’

‘Dat is fantastisch, jongen!’ complimenteerde oma Feltman hem. ‘Ik ben blij dat jullie het zo goed doen. Is dat niet geweldig, Frank?’

Meneer Feltman was nog altijd in gedachten verzonken. Hij had zichtbaar zorgen aan zijn hoofd.

‘Frank! Je zoon heeft een optreden.’

Meneer Feltman keek op.

‘Jaja, geweldig. Inderdaad, een optreden, geweldig,’ mompelde hij nog helemaal afwezig. ‘Maar hij zou beter wat meer in de zaak kunnen helpen, in plaats van altijd met die muziek bezig te zijn.’

Sam schoof zijn stoel achteruit. Hij had geen zin om de welbekende preek nog een keer aan te horen.

‘Ik ga naar Zelda,’ zei hij kort en hij raapte zijn gitaartas van de grond. ‘Misschien is zij wél blij voor me.’

‘Je weet dat je vader het niet zo bedoelt.’ Zijn oma probeerde de situatie te redden. ‘Kom eens hier, jongen.’

Ze strekte haar arm naar hem uit, likte vluchtig aan haar duim en met haar speeksel wreef ze zijn mondhoek schoon.

‘Aaaaargh, oma! Ik ben geen vijf meer!’

Wijselijk negeerde oma Feltman zijn opmerking. Ze gaf hem nog een dikke knuffel.

‘Kom, ga nu maar. Je vader ruimt wel op.’

Sam griste zijn skateboard uit de kast en trok de voordeur met een klap achter zich dicht. Buiten viel het licht van een straatlantaarn op de hotdogkraam van zijn vader, die op de oprit geparkeerd stond. Het was een oude, houten kraam die werd voortgetrokken door een al even oude auto. Boven het uitklapbare bestelraam stond in afbladderende letters: *Feltman Hotdogs – sinds 1870*.

Sam draaide zijn gitaartas op zijn rug en sprong op zijn skateboard. Met zijn linkervoet zette hij zich af. Hij popelde om Zelda’s reactie te horen.